

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8634/2555

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต โจทก์ นายสุชาติ เข้มแข็งจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 352, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 357, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

## ย่อ / หลักกฎหมาย

ก. ตรวจค้นพบลูกกุญแจของกลางที่ตัวจำเลย เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2548 หลังจากวันที่จำเลย อ้างว่าเก็บลูกกุญแจของกลางได้สองวัน ทั้งที่จำเลยทราบดีว่ามีการพยายามติดตามหาเนื่องจาก เป็นอุปกรณ์สำคัญสำหรับการรักษาความปลอดภัยในโรงแรม จึงฟังได้ว่าจำเลยเบียดบังลูกกุญแจ ของกลางซึ่งเป็นทรัพย์สินหายดังกล่าวไว้โดยทุจริต แม้

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร แต่ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าการกระทำ ของจำเลยเป็นความผิดฐานยักยอกทรัพย์สินหาย ตามป.อ. มาตรา 352 วรรคสอง จึงเป็น ข้อแตกต่างในรายละเอียดมิใช่ต่างกันในเรื่องสาระสำคัญ และไม่ถือว่าเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ เมื่อจำเลยมิได้หลงต่อสู้เนื่องจากนำสืบรับข้อเท็จจริงในส่วนนี้ ศาลฎีกาจึง ลงโทษจำเลยฐานยักยอกได้ ตามป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334, 335, 357 จำเลย ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (11) จำคุก 1 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคแรก โทษจำคุกให้บังคับตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 8 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัย ประการแรกว่า มีการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ลูกกุญแจมาสเตอร์ของกลางเกิดขึ้นหรือไม่ เห็นว่า การที่โจทก์มีนายสุขชัยเป็นพยานเพียงปากเดียวที่เบิกความอ้างว่าลูกกุญแจสูญหายไปจาก ลิ่นซึกโตะทำงานของพยาน เมื่อพิจารณาประกอบข้อเท็จจริงดังที่นายสุขชัยเบิกความด้วยว่า หลังจากไม่พบลูกกุญแจพยานรายงานให้หัวหน้าฝ่ายของพยานทราบ ช่วยกันค้นหาและ ปิดประกาศในห้องทำงานของพยาน ทั้งที่ควรทราบดีว่าเป็นเรื่องสำคัญซึ่งเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อ การรักษาความปลอดภัยห้องพักในโรงแรม ซึ่งนอกจากจะแสดงถึงความไม่มั่นใจว่าจะมีคนร้ายลัก ลูกกุญแจไปจากลิ่นซึกโตะทำงานของพยานหรือเป็นการทำหายจนต้องพยายามช่วยกันค้นหาแล้ว จากสภาพโตะทำงานของนายสุขชัยก็ไม่ปรากฏร่องรอยการจัดทำลายเพื่อเปิดลิ่นซึกที่ถูกล็อกไว้ หากมีคนร้ายเข้าลักทรัพย์ดังข้อกล่าวอ้าง รวมทั้งยังได้ความตามที่นางสาวดวงรีและนายสุขชัย เบิกความทำนองเดียวกันด้วยว่า หลังจากเกิดเหตุ นายสุขชัยถูกย้ายให้ไปทำงานตำแหน่งอื่นที่ไม่ เกี่ยวกับการใช้กุญแจ และยังถูกออกหนังสือตักเตือนในเรื่องปฏิบัติงานบกพร่องตามสำเนาแบบ รายงานความประพฤติของพนักงาน ดังนี้ เพียงการที่นายสุขชัยพยานโจทก์เบิกความว่าลูกกุญแจ ของกลางสูญหายไปจึงอาจเกิดขึ้นจากสาเหตุอื่นอันเป็นความบกพร่องต่อหน้าที่ตามที่ถูกตักเตือน กรณีเกิดความสงสัย ไม่อาจรับฟังได้ว่ามีการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์เกิดขึ้นดังที่ศาลล่าง

ทั้งสองวินิจฉัยมา และไม่อาจสันนิษฐานให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยว่ามีการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์เกิดขึ้นจริง จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคหนึ่ง แม้จำเลยเป็นผู้ครอบครองลูกกุญแจของกลางที่สูญหาย เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่ามีการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามฟ้องเกิดขึ้น การกระทำของจำเลยจึงขาดองค์ประกอบความผิดฐานรับของโจรตามที่จำเลยฎีกา และเมื่อการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานรับของโจร จึงไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาข้ออื่นของจำเลยเกี่ยวกับความผิดฐานดังกล่าวเพราะไม่ทำให้ข้อวินิจฉัยของศาลฎีกาในส่วนนี้เปลี่ยนแปลงไป ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นอย่างไรก็ตามการที่จำเลยครอบครองลูกกุญแจของกลางไว้จึงมีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ลูกกุญแจของกลางเป็นทรัพย์สินหายซึ่งจำเลยเก็บได้แล้วเบียดบังไว้โดยเจตนาทุจริตอันเป็นความผิดฐานยักยอกทรัพย์สินหายหรือไม่นั้น นอกจากได้ความตามที่นายสุขชัยเบิกความว่า หลังจากพยานทราบวาลูกกุญแจของกลางสูญหาย พยานพยายามค้นหาและปิดประกาศ และจำเลยอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความรับว่า จำเลยเก็บลูกกุญแจของกลางได้ที่สนามหญ้าหน้าห้องอาหารของโรงแรมเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2548 หลังจากลูกกุญแจสูญหายไปนานถึง 11 เดือนเศษ โดยสภาพและขนาดของลูกกุญแจของกลางที่มีขนาดเล็ก จึงถือได้ว่าลูกกุญแจของกลางเป็นทรัพย์สินหาย การที่นายกิตติเทพตรวจค้นพบลูกกุญแจของกลางที่ตัวจำเลยเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2548 หลังจากวันที่จำเลยอ้างว่าเก็บลูกกุญแจของกลางได้สองวันทั้งที่จำเลยทราบดีว่ามีการพยายามติดตามหาเนื่องจากเป็นอุปกรณ์สำคัญสำหรับการรักษาความปลอดภัยในโรงแรม จึงฟังได้ว่าจำเลยเบียดบังลูกกุญแจของกลางซึ่งเป็นทรัพย์สินหายดังกล่าวไว้โดยทุจริต แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร แต่ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานยักยอกทรัพย์สินหายตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 352 วรรคสอง จึงเป็นข้อแตกต่างในรายละเอียดมิใช่ต่างกันในเรื่องสาระสำคัญ และไม่ถือว่าเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ เมื่อจำเลยมิได้หลงต่อสู้เนื่องจากนำสืบรับข้อเท็จจริงในส่วนนี้ ศาลฎีกาจึงลงโทษจำเลยฐานยักยอกได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 192 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 215 และมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคสอง จำคุก 6 เดือน ปรับ 2,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี นับแต่ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก

## องค์คณะ

วิรุฬห์ แสงเทียน · นิยุต สุภัทรพาหิรผล · ปदारณิ ลัดพลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8634/2555>